

hende, at hendes Hjerte blødte; men da hun ikke selv gav anden Forklaring paa sin Hjemkomst, end at hun dennegang havde følt sig ene mellem de mange nye Pensionærer og længtes hjem, var der ingen, der trængte ind paa hende for at aflukke hende nogen Tilstaaelse — mindst af alle Moderen, som altid for sit eget Vedkommende havde fordret Kærlighedens Hemmeligheder respekteret og f. Eks. aldrig havde villet forklare sin Mand, hvorfor han ikke fik Lov at kysse hendes højre Haand. Hun havde kun ladet ham forstaa, at det var et Løfte, hun havde givet sin Ungdoms Elskede i et Øjeblik, der var bleven helligt for dem begge.

Jakobe havde nu været hjemme i fire Aar. Hun havde fyldt de treogtyve og var stadig uforlovet. Det havde dog i den mellemliggende Tid ikke manglet hende paa Tilbud, endog af ganske smigrende Art. Hun havde med Aarene vokset sig næsten smuk trods sin Sygelighed. Særlig følte lidt ældre Herrer sig tiltrukket af hendes sære og blege Ydre. Enkelte foretrak det endog for Nannys straalende men noget mere almindelige Skønhed. I hendes Ansigt med den kraftig krogede Næse og det uudviklede Hageparti — dette Ansigt, som hendes Beundrere kaldte for et Ørneansigt og Spotterne et Papegøjeffjæs — sad et Par store, dunkle Øjne, i hvilke det hvide havde et stærkt blaaligt Skær, der til Tider kunde blive næsten sort. Næsen var absolut for stor, Munden for smallæbet og for bred; men disse Øjne havde et uforglemmeligt Blik, paa engang stolt og sky, mærket af Ensomhed og vidtflyvende Tanker. Af Skikkelse var hun højere end sine Søskende, havde lange, slanke Ben og en ejendommelig lydløs Gang med et let og hurtigt Fodskifte. De faa, der havde set hende smile, talte om hendes smukke Tænder.